

مقایسه انگیزش پیشرفت بازیکنان تیم‌های رده‌بالا و پایین لیگ برتر فوتبال

❖ سپروس احمدی؛ دانشجوی دکتری و عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی واحد همدان*
❖ دکتر مهدی نمازی‌زاده؛ دانشیار دانشگاه آزاد اسلامی واحد علوم و تحقیقات
❖❖ دکتر بهروز عبدلی؛ استادیار دانشگاه شهید بهشتی تهران
❖❖❖ آزاده سیدعالی‌نژاد؛ عضو هیئت علمی دانشگاه آزاد اسلامی، واحد همدان

چکیده: هدف از این تحقیق عبارت است از مقایسه انگیزش پیشرفت و خرده‌مقیاس‌های آن (رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، هدف‌گرایی) در بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال ایران. آزمودنی‌های تحقیق ۱۱۵ بازیکن بودند که به دو گروه تقسیم شدند: ۵۷ نفر از بازیکنان تیم‌های رده اول تا سوم رده‌بندی در گروه تیم‌های رده بالا، و ۵۸ نفر از بازیکنان سه تیم رده آخر در گروه تیم‌های رده پایین. ابزار اندازه‌گیری تحقیق پرسش‌نامه ورزش‌گرایی (گیل، ۱۹۸۸) بود که بهرام و همکاران (۱۳۸۱) آن را هنجاریابی کردند. برای تجزیه و تحلیل داده‌ها از آزمون t مستقل در سطح $\alpha = 0.05$ استفاده شد. نتایج نشان داد بین انگیزش پیشرفت و دو خرده‌مقیاس رقابت‌جویی و هدف‌گرایی، بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال تفاوت معنادار آماری ندارند. اما، بین پیروزی‌گرایی بازیکنان تیم‌های رده بالا در مقایسه با بازیکنان تیم‌های رده پایین تفاوت آماری معناداری ملاحظه شد. به عبارت دیگر، می‌توان گفت پیروزی‌گرایی بازیکنان تیم‌های رده بالا در مقایسه با بازیکنان تیم‌های رده پایین در سطح اطمینان ۹۵٪ بیشتر است.

واژگان کلیدی: انگیزش پیشرفت، پیروزی‌گرایی، رقابت جویی، فوتبال، هدف‌گرایی

* E.mail: ara@yahoo.com

مقدمه

یکی از شاخص‌های روانی که در برخی نظریه‌های یادگیری بر آن تأکید می‌شود، انگیزش^۱ است. پدیده انگیزش غالباً به علل رفتار و اینکه چرا انسان در مواقع مختلف دست به رفتارهای متفاوت می‌زند پاسخ می‌دهد. انگیزش را به بیان ساده جهت و شدت تلاش فرد تعریف کرده‌اند. منظور از جهت

تلاش روشی است که در آن فرد قصد دستیابی به موقعیت‌های خاصی را دارد، و منظور از شدت تلاش مقدار کوششی است که از فرد سر می‌زند (۲۰). البته، این نوع انگیزش در تمامی فعالیت‌های انسانی به چشم می‌خورد، ولی تعبیر آن بستگی به شرایط ویژه خود دارد. از جمله مباحث مهمی که

1. Motivation

در خصوصیات بازی و فاکتورهای روانی از قبیل حس رقابت‌جویی و میل به پیروزی با هم متفاوت‌اند (۱۷). لذا، شناسایی عواملی که بر عملکرد بازیکنان تأثیر می‌گذارد و آگاهی از سطوح انگیزش پیشرفت در ورزشکاران، این امکان را برای مربی و همچنین خود ورزشکار فراهم می‌سازد تا تأثیر انگیزش پیشرفت را بر عملکرد و اجرای مهارت تعیین کند و با بهره‌گیری از روش‌های مداخله‌ای به تقویت نقاط ضعف خود بپردازد.

تاکنون تحقیقات زیادی در زمینه انگیزش پیشرفت انجام شده است. گیل (۱۹۸۸) در تحقیق خود با عنوان «تفاوت‌های جنسی در رقابت‌جویی و شرکت در ورزش» نشان داد، نمرات مردان در رقابت‌جویی و پیروزی‌گرایی بیشتر از نمرات زنان است (۱۰).

کانگ (۱۹۹۰) در بررسی رقابت‌جویی در میان ورزشکاران و غیر ورزشکاران تایوانی به این نتیجه رسید که ورزشکاران به طور معناداری در رقابت‌جویی، هدف‌گرایی، و پیروزی‌گرایی نمرات بالاتری نسبت به غیر ورزشکاران داشتند (۱۵).

گیل و همکاران (۱۹۹۱) و فین کبرگ (۱۹۹۸) مقایسه‌ای بین دانش‌آموزان دبیرستانی و دانشگاهی انجام دادند و به این نتیجه رسیدند که ورزشکاران رقابت‌جوتر از غیر ورزشکاران و دانشگاهیان رقابت‌جوتر از دانش‌آموزان دبیرستانی بودند (۹،۱۱).

جان و سوین (۱۹۹۲) مشاهده کردند که نمرات بالاتر ورزشکاران در رقابت‌جویی با نمرات پایین

در روان‌شناسی ورزش به آن اهمیت فراوانی داده شده موضوع انگیزش شرکت در فعالیت‌های ورزشی است که از این لحاظ بین افراد تفاوت‌هایی در خصوص دلیل شرکت وجود دارد. در واقع، انجام هر کاری به ویژه در زمینه ورزش، دارای منبع انگیزشی است و هدف انگیزش تقویت اعمال و احساس‌های مطلوب ورزشکاران است (۲).

گیل معتقد است پیشرفت‌گرایی فرد در ورزش ممکن است با گرایش او در سایر زمینه‌های پیشرفت متفاوت باشد، از این رو میزان احساس موفقیت یا شکست در یک صحنه رقابتی بستگی به معیار موجود در آن رقابت دارد که افراد با هم مقایسه می‌شوند. براساس یافته‌های گیل، ورزشکاران انگیزش پیشرفت بیشتری نسبت به غیر ورزشکاران دارند (۱۴). وی انگیزش پیشرفت در ورزش و رقابت را ورزش‌گرایی^۱ نامید (۶).

به عقیده روان‌شناسان ورزش، حس رقابت‌جویی و ورزش‌گرایی اولاً یکی از ویژگی‌های بارز افراد موفق است و ثانیاً در بهبود اجرای ورزشی به دلیل تشویق ورزشکار به تلاش بیشتر و افزایش اعتماد به نفس نقش عمده‌ای دارد.

آلیسون طی تحقیقات خود نشان داد افراد نخبه به طور معناداری نسبت به افراد غیر نخبه رقابت‌جویند (۱). نتایج تحقیقات انجام شده همچنین ثابت کرده‌اند که باور به پیروز شدن در ورزش به تلاش و پشتکار فرد بستگی دارد و اینکه برخورداری از خصوصیت رقابت‌جویی و رفتار مبارزه‌طلبی ارتباط بالایی با انگیزش موفقیت، پیروزی، و اجرای ورزشی بهتر داشته است (۲۰).

موفقیت یا شکست در میادین ورزشی بستگی به عوامل زیادی دارد. بازیکنان در سطوح مختلف بازی نه تنها در مهارت‌های ویژه آن ورزش، بلکه

1. Sport Orientation

آن‌ها در اضطراب رقابتی همراه بود (۱۳).

وایت و دودا (۱۹۹۴) در تحقیقات خود دریافتند که سابقه ورزشی باعث افزایش هدف‌گرایی در ورزشکاران می‌شود (۲۰).

مارتین و گیل (۱۹۹۵) مقایسه‌ای بین دوندگاری ماراتن فیلیپین با نتایج انجام شده قبلی در ورزشکاران تایوان، دوندگاری فوق‌ماراتن آمریکا و ورزشکاران دبیرستانی و کالج آمریکا انجام دادند و به این نتیجه رسیدند تفاوت معناداری در نمرات رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، و هدف‌گرایی بین گروه‌ها وجود نداشت. مارتین و گیل همچنین از این مطالعه دریافتند که در دوندگاری ماراتن، هدف‌گرایی اهمیت بیشتری نسبت به پیروزی‌گرایی دارد، در حالی که بالاترین نمره آن‌ها میانگین نمرات رقابت‌جویی بود (۱۶).

نتایج تحقیق هادلسون و همکاران (۱۹۹۵) با عنوان «تفاوت رقابت‌گرایی ورزشکاران و ادراک مربیان از رقابت‌گرایی آن‌ها» نشان داد نمرات رقابت‌گرایی ورزشکاران به طور معناداری بیشتر از ادراک مربیان از رقابت‌گرایی آن‌ها بود؛ ولی بین پیروزی‌گرایی و هدف‌گرایی تفاوت معناداری مشاهده نشد (۱۲).

وارتنبرگ و مک‌کاجن (۱۹۹۸) تحقیقی روی بازیکنان هاکی و مردان ورزشکار تفریحی انجام دادند. نتایج تحقیق نشان داد بازیکنان حرفه‌ای هاکی به طور معناداری نمرات بیشتری در رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، و هدف‌گرایی نسبت به مردان ورزشکار تفریحی و ورزشکاران آماتور کسب کردند (۲۳).

وان و دودا (۱۹۹۹) در تعیین ارتباط بین هدف‌گرایی و دلایل موفقیت در بازیکنان نخبه فوتبال به این نتیجه رسیدند که بین هدف‌گرایی و اعتقاد به تلاش، بازی تیمی، و حمایت والدین

ارتباط وجود دارد (۱۸).

امانوئل و همکاران (۲۰۰۰) در تحقیقی درباره ورزشکاران ویلچری شامل ۳۴ مرد و ۱۴ زن دوندگاری ماراتن و ۱۶۶ مرد و ۲۹ زن بسکتبالیست دریافتند که مردان در رقابت‌جویی و زنان در هدف‌گرایی بیشترین نمرات را کسب کردند. همچنین، بسکتبالیست‌ها پیروزی‌گراتر و دوندگاری ماراتن هدف‌گراتر بودند (۸).

اسکرديلیس و همکاران (۲۰۰۲) در مقایسه انگیزش پیشرفت بین بسکتبالیست‌های سالم و ویلچری دریافتند که بسکتبالیست‌های ویلچری نمرات بالاتری در رقابت‌جویی و هدف‌گرایی به دست آوردند اما تنها نمرات رقابت‌جویی بین دو گروه از لحاظ آماری معنادار بود (۲۱).

دانیل و همکاران (۲۰۰۲) در تحقیق خود درباره ۲۵۹ نفر از دانشجویان ورزشکار در ۱۵ رشته ورزشی مختلف به این نتیجه رسیدند که بین ورزشکاران خوش‌بین و بدبین در رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، و هدف‌گرایی تفاوت معناداری وجود ندارد و ورزشکاران خوش‌بین و بدبین در ورزش‌گرایی مشابه هم‌اند. یافته‌های تحقیق آن‌ها همچنین نشان داد مردان پیروزی‌گراتر از زنان و ورزشکاران رشته‌های تیمی پیروزی‌گراتر از رشته‌های انفرادی بودند (۵).

اسکرديلیس و همکاران (۲۰۰۳) در مقایسه انگیزش پیشرفت ورزشکاران مرد حرفه‌ای، آماتور، و بسکتبالیست‌های ویلچری بیشترین پیروزی‌گرایی را به ترتیب برای ورزشکاران حرفه‌ای، آماتور، و بسکتبالیست‌های ویلچری گزارش کردند (۲۲).

الیزابت و همکاران (۲۰۰۵) در تحقیقی با عنوان «رابطه بین ورزش‌گرایی و شخصیت ورزشی در ورزشکاران پسر و دختر نوجوان در رشته‌های

تیم‌های حاضر در لیگ برتر فوتبال که از لحاظ مهارتی تقریباً در یک سطح‌اند پردازد و نقش انگیزش پیشرفت را در پایان یک نیم‌فصل از بازی فوتبال که طی آن در حدود ۲۴۰ بازی انجام می‌شود بررسی و مشخص نماید تیم‌های رده بالا در مقایسه با تیم‌های رده پایین در زمینه انگیزش پیشرفت در چه سطحی قرار دارند.

روش‌شناسی

تحقیق حاضر از نظر روش جزو تحقیقات نیمه‌تجربی است. از سوی دیگر، چون در این تحقیق، محقق به دنبال مقایسه انگیزش پیشرفت در بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال باشگاه‌های کشور است، این تحقیق از نظر نوع، علی - مقایسه‌ای است.

آزمودنی‌های این تحقیق را ۵۷ نفر از بازیکنان تیم‌های فولاد خوزستان، ذوب آهن اصفهان، و پرسپولیس تهران با میانگین سنی 25.2 ± 3.6 سال و سابقه حضور در لیگ برتر 3.2 ± 1.1 سال به عنوان تیم‌های رده بالا و تعداد ۵۸ نفر از بازیکنان تیم‌های پیکان تهران، پگاه گیلان، و برق شیراز با میانگین سنی 25.8 ± 3 سال و سابقه حضور در لیگ برتر 3.1 ± 1 سال به عنوان تیم‌های رده پایین لیگ برتر فوتبال کشور در نیم‌فصل اول ۸۳-۸۴ تشکیل دادند که به صورت نمونه‌گیری هدفدار انتخاب شدند.

ابزار اندازه‌گیری تحقیق پرسش‌نامه ورزش‌گرایی (گیل، ۱۹۸۸) بود که برای تعیین انگیزش پیشرفت در رقابت‌های ورزشی طراحی و در سال ۸۱ توسط بهرام و همکاران هنجاریابی شد ($r = 0.91$) برای اعتبار و آلفای کرانباخ برابر با ۰.۸۹ برای پایایی. این پرسش‌نامه مشتمل بر سه خرده‌مقیاس با عناوین رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی،

ورزشی تنیس، شنا، بسکتبال، و واترپلو» به این نتیجه رسیدند که پسران در رقابت‌جویی و پیروزی‌گرایی نمرات بالاتری از دختران کسب کردند، اما تفاوت معناداری در هدف‌گرایی بین دو گروه وجود نداشت (۷).

کریستینا (۲۰۰۶) در تحقیقی با عنوان «رقابت‌جویی و انگیزش ورزشی زنان فوتبالیست حرفه‌ای» به این نتیجه رسید که سن تأثیری بر ورزش‌گرایی (رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، هدف‌گرایی) ندارد و به طور کلی زنان فوتبالیست حرفه‌ای از لحاظ رقابت‌جویی در سطح بالایی بودند (۴).

پتروزی (۲۰۰۷) در تحقیقی با عنوان «ارتباط بین نگرش ورزشکاران، ورزش‌گرایی، و رفتارهای دوپینگ» به این نتیجه رسید که پیروزی‌گرایی بر حالت‌های دوپینگ تأثیر دارد، ولی به طور کلی بین ورزش‌گرایی و رفتارهای دوپینگ رابطه‌ای وجود نداشت (۱۹).

همان‌طور که ذکر شد، تحقیقات زیادی در میان ورزشکاران و غیر ورزشکاران، ورزشکاران رشته‌های تیمی و انفرادی، ورزشکاران خوش‌بین و بدبین، مردان و زنان، و سطوح مختلف سنی در زمینه انگیزش پیشرفت انجام گرفته است، اما تاکنون تحقیقی در خصوص انگیزش پیشرفت بازیکنان یک رشته ورزشی که از لحاظ مهارتی تقریباً در یک سطح باشند انجام نشده است و از آنجا که در ورزش‌های رقابتی به ویژه در سطوح حرفه‌ای اغلب سطح امکانات تیم‌ها و مهارت بازیکنان تقریباً نزدیک به هم است و احتمال می‌رود تفاوت بیشتر در آمادگی ذهنی و سطح انگیزش آن‌ها باشد (۳)، پژوهش حاضر درصدد است به بررسی و مقایسه انگیزش پیشرفت در

انگیزش پیشرفت (رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، هدف‌گرایی) در بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال نشان داده شده است. از آنجا که بین واریانس انگیزش پیشرفت تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال تفاوت معناداری وجود نداشت ($t = ۱,۱۳۸$ ، $f = ۰,۲۲۸$)، پیش‌فرض برابری واریانس‌ها در آزمون t مستقل رعایت شده است. لذا یافته‌های تحقیق نشان داد:

۱. بین میانگین انگیزش پیشرفت بازیکنان تیم‌های رده بالا و رده پایین لیگ برتر فوتبال تفاوت معنادار آماری وجود ندارد ($t = -۱,۲۹۸$ و $p = ۰,۱۹۷$) (شکل ۱).

۲. بین میانگین رقابت‌جویی بازیکنان تیم‌های رده بالا و رده پایین لیگ برتر فوتبال تفاوت معنادار آماری وجود ندارد ($t = ۰,۲۱۷$ و $p = ۰,۸۲۹$) (شکل ۲).

۳. بین هدف‌گرایی بازیکنان تیم‌های رده بالا و رده پایین لیگ برتر فوتبال تفاوت معنادار آماری وجود ندارد ($t = ۰,۲۷۴$ و $p = ۰,۷۸۵$) (شکل ۲).

۴. میانگین پیروزی‌گرایی بازیکنان تیم‌های رده بالا در مقایسه با بازیکنان تیم‌های رده پایین بیشتر و از لحاظ آماری معنادار بود ($t = ۳,۰۷۹$ و $p = ۰,۰۰۳$) (شکل ۲).

و هدف‌گرایی و دارای ۲۵ سؤال است که براساس مقیاس لیکرت، ۵ امتیازی (۵=کاملاً موافق، ۱=کاملاً مخالف) نمره‌گذاری می‌شود.

خرده‌مقیاس رقابت‌جویی حاوی ۱۳ سؤال، پیروزی‌گرایی ۶ سؤال، و هدف‌گرایی ۶ سؤال است که از طریق جمع کردن امتیاز هر خرده‌مقیاس می‌توان در کل، امتیاز ورزش‌گرایی هر فرد را محاسبه کرد. آزمودنی‌ها در هفته‌های چهاردهم و پانزدهم لیگ برتر، یک شب قبل از مسابقه و زمانی که تیم‌های آن‌ها میزبان مسابقه بود پرسش‌نامه‌ها را تکمیل کردند. زمان پاسخگویی به سؤالات، زمان استراحت بازیکنان بعد از شام تعیین شد. برای تجزیه و تحلیل داده‌های به دست آمده از آمار توصیفی برای توصیف، طبقه‌بندی و تنظیم نمرات خام از طریق محاسبه میانگین، انحراف استاندارد، و رسم نمودارها استفاده شد. همچنین، برای آزمون فرضیه‌های تحقیق، از آزمون t مستقل جهت مقایسه گروه‌ها استفاده شد. سطح معناداری در همه فرضیه‌ها $\alpha = ۰,۰۵$ انتخاب گردید.

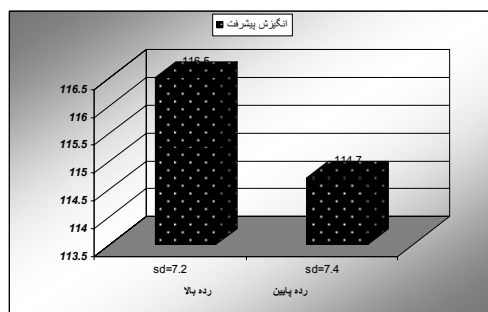
یافته‌ها

در جدول ۱ میانگین و انحراف معیار برای

جدول ۱. مقادیر میانگین و انحراف معیار انگیزش پیشرفت و خرده‌مقیاس‌های آن در بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال

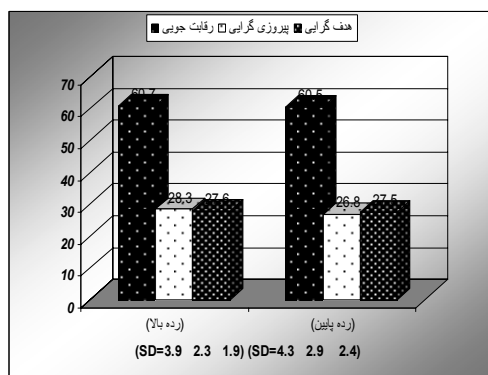
مشخصات متغیرهای وابسته	بازیکنان تیم‌های رده بالا		بازیکنان تیم‌های رده پایین	
	میانگین	انحراف معیار	میانگین	انحراف معیار
انگیزش پیشرفت	۱۱۶,۵	۷,۲	۱۱۴,۷	۷,۴
رقابت‌جویی	۶۰,۷	۳,۹	۶۰,۵	۴,۳
پیروزی‌گرایی	۲۸,۳*	۲,۳	۲۶,۸	۲,۹
هدف‌گرایی	۲۷,۶	۱,۹	۲۷,۵	۲,۴

* ($P \leq ۰,۰۵$)

($P \leq 0.05$)

شکل ۱. میانگین انگیزش پیشرفت در بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال

($P \leq 0.05$)

شکل ۲. رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، هدف‌گرایی در بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال

بحث و نتیجه‌گیری

(۲۰۰۶) که دربارهٔ ورزشکاران انجام شده در سطح خوبی است احتمالاً عدم تفاوت معنادار بین دو گروه در رقابت‌جویی را می‌توان با توجه به نظریه انگیزش پیشرفت اتکینسون (۱۹۷۴) توجیه کرد. بر اساس این نظریه، ورزشکاران سطح بالا از لحاظ رقابت‌جویی نیز در سطح بالایی قرار دارند و دارای پشتکار زیاد و قوی برای دستیابی به موفقیت، بدون ترس از شکست‌اند (۱۴). لذا، می‌توان گفت نظر به

یافته‌های تحقیق در مورد مقایسهٔ رقابت‌جویی بازیکنان تیم‌های رده بالا و رده پایین نشان داد، بین دو گروه در رقابت‌جویی تفاوت معنادار آماری وجود ندارد. با توجه به اینکه میانگین نمرات رقابت‌جویی هر دو گروه در مقایسه با یافته‌های تحقیقات گیل (۱۹۹۱)، وارتنبرگ و مک‌کاجن (۱۹۹۸)، دانیل و همکاران (۲۰۰۲)، و کریستینا

اینکه هر دو گروه بازیکنان تیم‌های رده بالا و رده پایین در بالاترین سطح فوتبال در کشور بازی می‌کنند احتمالاً نمرات بالای هر دو گروه در رقابت‌جویی با رده‌بندی تیمی آن‌ها ارتباطی ندارد. یافته‌های تحقیق نشان داد که بین هدف‌گرایی بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال تفاوت معنادار آماری وجود ندارد.

نتیجه این تحقیق با یافته‌های مارتین و گیل (۱۹۹۶)، وان و دودا (۱۹۹۹)، دانیل و همکاران (۲۰۰۲)، و الیزابت (۲۰۰۵) همخوانی دارد. از آنجا که عواملی از قبیل نژاد، سابقه ورزشی، سطح فعالیت، و فضای انگیزشی حاکم بر تیم هدف‌گرایی را تحت تأثیر قرار می‌دهند (وایت و دودا، ۱۹۹۴)، عدم تفاوت معنادار در هدف‌گرایی احتمالاً به این دلیل است که هر دو گروه در یک سطح از رقابت‌ها شرکت دارند، تقریباً از یک نژاد و سابقه ورزشی یکسان برخوردارند، و احتمالاً فضای انگیزشی حاکم بر تیم‌ها (از قبیل پاداش به دلیل برد و باخت) مشابه هم بوده است.

همچنین نتایج تحقیق حاضر نشان داد پیروزی‌گرایی بازیکنان تیم‌های رده بالا بیشتر از پیروزی‌گرایی بازیکنان تیم‌های رده پایین است و این تفاوت از لحاظ آماری معنادار بود. با توجه به تحقیقات گیل و دیتز (۱۹۸۸)، وارتنبرگ و مک‌کاپن (۱۹۹۸)، امانوئل (۲۰۰۱)، دانیل و همکاران (۲۰۰۲)، و اسکردیلیس (۲۰۰۳) مبنی بر اینکه پیروزی‌گرایی مردان بیشتر از زنان، ورزشکاران بیشتر از غیر ورزشکاران، ورزشکاران حرفه‌ای بیشتر از آماتورها، سیاه‌پوست‌ها بیشتر از سفیدپوست‌ها، و ورزشکاران رشته‌های تیمی بیشتر از رشته‌های انفرادی بود پیروزی‌گرایی هر دو گروه تیم‌های رده بالا و پایین در سطح خیلی خوبی نسبت

به ورزشکاران حرفه‌ای قرار داشت. از آنجا که نتیجه تحقیق مک‌الروی و کرکندل (۱۹۸۰) نشان داد که ۱۳٫۰۵ درصد افراد به دلیل پیروزی‌گرایی در فعالیت‌های ورزشی شرکت می‌کنند و از طرفی در ورزش حرفه‌ای یکی از برنامه‌های اصلی مدیران تیم‌ها کسب پیروزی است، احتمالاً عواملی مانند توقع و انتظارات مدیران و مربیان تیم‌ها، میزان دستمزد بازیکنان، پخش تلویزیونی بازی‌ها، انتظارات و توقعات تماشاگران و تعداد هواداران تیم و... پیروزی‌گرایی بازیکنان تیم‌ها را تحت تأثیر قرار داده و باعث تفاوت معنادار در بین دو گروه شده است.

یافته‌های تحقیق نشان داد بین انگیزش پیشرفت بازیکنان تیم‌های رده بالا و پایین لیگ برتر فوتبال معناداری آماری وجود ندارد. نتیجه این تحقیق با یافته‌های اسپچیر و کارور (۱۹۸۷) و مارتین و گیل (۱۹۹۶) همخوانی دارد. اسپچیر و کارور دریافتند که فعالیت افراد تا حد زیادی تحت تأثیر باور آن‌ها درباره نتایج احتمالی این فعالیت‌ها قرار می‌گیرد، به طوری که افرادی که نتایج را قابل دستیابی می‌دانند تلاش بیشتری برای رسیدن به آن‌ها به کار می‌گیرند، حتی اگر دستیابی به این نتایج خیلی مشکل باشد؛ و از آنجا که توانایی تلاش برای موفقیت و ایستادگی در برابر شکست با ورزش‌گرایی مرتبط است (گیل، ۱۹۸۸) و از طرف دیگر انگیزش پیشرفت از سه جزء رقابت‌جویی، پیروزی‌گرایی، و هدف‌گرایی تشکیل شده و رقابت‌جویی جزء اصلی تشکیل‌دهنده انگیزش پیشرفت به شمار می‌رود، بنابراین عدم تفاوت معنادار آماری احتمالاً به این دلیل است که اولاً تفاوت در رقابت‌جویی و هدف‌گرایی معنادار نبود و دیگر اینکه احتمالاً بازیکنان هر دو گروه اهداف

روانی (پیروزی‌گرایی) را در ورزشکاران خود تقویت کنند تا در فصل مسابقات با تمایل بیشتری برای کسب پیروزی تلاش نمایند.

آینده را قابل دستیابی می‌دانند و به همین دلیل صرف‌نظر از موقعیت رده‌بندی تیم‌ها، از سطوح بالای انگیزش پیشرفت برخوردارند.

بنابراین، با توجه به نتایج تحقیق به مریبان توصیه می‌شود با به کارگیری روش‌های مداخله‌ای ویژگی

منابع

۱. بهرام، عباس، شفیق‌زاده، محسن، خلجی، حسن، صنعتکاران، افسانه، ۱۳۸۱، «اعتبار و پایایی پرسش‌نامه ورزش‌گرایی»، پژوهشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی.
۲. مارک، اچ. انشل، ۱۳۸۰، «روانشناسی ورزش از تئوری تا عمل»، ترجمه سید علی اصغر مسدد، تهران، انتشارات اطلاعات، صفحه ۱۹۱-۱۹۳.
۳. واعظ موسوی، سیدمحمد کاظم، ۱۳۸۰، «هنجارپایی ۳ پرسش‌نامه مربوط به آمادگی روانی»، پژوهشکده تربیت بدنی و علوم ورزشی.
4. Christina M. Beaudoin (2006). "Competitive Orientation And Sport Motivation of Professional Women Football Players: An Internet Survey". Journal of Sport Behavior, 29, 3, Academic Reasearch Library.pg 201.
5. Daniel, R., Czech Kevin, L., Burke, A., Burry, Joyner and Charlesy, Hardy (2002). "An exploratory investigation of optimism, pessimism and sport orientation". International sports Journal 6, 2, Academic Research library.
6. Deeter, T.E., Gill, D.L. (1988). "The relationship of competitiveness and achievement orientation to participation in sport activities". JSEp. 10 (2). 139-150 .
7. Elizabeth, Danlels. Sirinda, Sincharoen. Compbell, Laeper (2005). "The Relation Between Sport Orientation and Athletic Identity Among Adolescent Girl and Boy Athletes". Journal of Sport Behavior 28,4 Academic Reasearch Liabrary.
8. Emmanouil, K. (2001). Sport Orientation and Goal Perspective of Wheelchair Athletes. Human Kinetics Publishers.Inc 19.304-315.
9. Finkenber, M.E., Moode & Dinucci J.M. (1998). Analysis of sport orientation of female collegiat athletes .
10. Gill, D.L. (1988). "Gender differences in Competitive orientation and sport participation". J, Sport psychol. 145-159.
11. Gill, D.L., Williams, L., Martin, J.J. (1995). "Competitive orientation and motives of adult sport and exercise participants". JSB. 19 (4). 307-318 .
12. Huddleston, S. Ahrabi-fard, I. Garvin, G.w. (1995). "Self-evaluation Compared to Coaches Evaluation of Athletes Competitive Orientation". Journal of Sport Behavior (JSB),18(3),209-214.
13. Jones, G. & Swain, A. (1992). "Intensity and Direction as Dimensions of Competitive State Anxiety and Relationship with Competitiveness", Perceptual and Motor Skills (2) 467-472.
14. Lavan, Williams., Diane, L. Gill (2000). Psychological Dynamic of Sport Exercise. Human kinetics, Second edition. Chapter 8. 103-115.
15. Linjiin, Kang. (1990). "Competitive Orientation Among Athletes and Nonathletes in Taiwan". Int, J Sport Psychol. (21). 146-157.
16. Martin, J.J & Gill, D.L. (1995). "Competitive Orientation, Self efficacy , and Goal Importance in Filippine Maratoners". IJSP. (26). 348-358.
17. Monica, A. Frank, ph.D (1998). "Performance Enhancement in the Matrial arts", Journal of Sport Behavior, 21,16-29.
18. N.W.Van-Yperen. J.L.Duda (1999). "Goal Orientation,Beliefs About Succes Performance Improvement Among Young Elite Dutch Soccer Players". Scondinavian Journal of Medicine & Science in Sports Volume 9 Issue 6 Page 358-364.
19. Petroczi, A. (2007). "Attitudes and Doping: A Structural Equation Analysis of The Relationship Between Athletes Attitudes, Sport Orientation and Doping Behavior". Subst Abuse Treat Prew Policy 9,2:34.
20. Robert, Weinberg & Daniel, Gould (1995). Foundation of sport and exercise psychology. Second edition. Chapter 3. 47-70. Chapter 8. 108-109.

21. Skordilis, E.K., Koutsouki, D., Asonitou, K., Evans, E., Jensen, B. (2002). "Comparison of Sport Achivement Orientation Between Wheelchair and Able-bodied Basketball Athletes". *Percept Motor Skills* 94(1)214-8.
22. Skordilis, E.K.; Gavriilidis, A., Charitous, S., Asonitan, K. (2003). "Comparison of Sport Achivement Orientation Male Professional, Amateur, and Wheelchair Basketball Athletes". *Percept Mot Skills* 97(2)438-90.
23. Wartenberg, L., McCutcheon, L. (1998). "Further reliability and Validity of data on the sport orientation questionnaire". *JSB*. V21 N2 P21. (3).